

Minister egentlig var mere imod dem end mod dem under Nr. 2; jeg troer, at han var meest imod Forslaget under Nr. 2 af Princip, men med Hensyn til Forslagene under Nr. 4 og 5 var det aabenbart, at den høitærede Minister stillede en endnu større Modstand. Hans Hovedgrund var navnlig den, at det kom an paa et Skjøn. Ja, dersom det kommer an paa et Skjøn, saa skønner den Ene saa, og den Anden saa, og den Omstændighed, at man tidligere har givet lidt Mere, end Forslaget nu gaaer ud paa at give, kan sandelig ikke begrunde, at man skal blive staaende ved det Mere, thi jeg troer, at vi Alle ere komne til den Overbeviisning, at vi skulle spare en lille Smule, og ville vi ikke spare i store Træk, fordi vi ikke kunne føre det igjennem, og ikke i smaa Træk, fordi det ikke har Noget at betyde, saa komme vi aldrig til at spare, men faae stadig Forøgelse af Udgifterne. Og her gjælder, hvad jeg har sagt ved at omtale Forslaget under Nr. 2, at hvad den øverste Lønningsklasse angaaer, som lønnes med 3200 Rd., og som vi foreslaae nedfat til 3000 Rd., kan det ingenlunde siges, at Grunden til, at de 24 Embeder ere opstillede i denne Klasse, er den, at det er de største, vanskeligtste og ansvarfuldeste Embeder at bestride. Det er ingenlunde Tilfældet, og navnlig er det ikke Tilfældet med Hensyn til de rene og flære Borgmesterembeder. Naar den høitærede Minister ansøgte, at naar man vilde begrunde Forslaget om at ville nedsette Beløbet for disse to Classer af Embeder med respective 200 Rd. og 100 Rd. derved, at Sædtillægget ingenlunde afsjort til enhver Tid udgjorde et saa stort Beløb, maatte denne Begrundelse føre til, at man ogsaa fratraf de mindre godt stillede Embeder et lignende Beløb, saa svarer jeg dertil, at det bør man ikke, fordi der ikke er den samme Grund til at reducere de mindre Embeder, som til at reducere de større. Med Hensyn til de mindre have vi høiet os for Lovforslaget. Derimod have vi ikke taget i Betænkning at foreslaae en Nedsættelse med

Hensyn til de store Embeder, fordi det er aabenbart, at hvor forskjelligt et Skjøn man end kan have med Hensyn til, hvilken Gage der er passende, saa er det dog klart, at Folk i den Stilling ikke kunne komme i ligefrem pecuniær Forlegenhed, naturligtvis under Forudsætning af, at de anvende en Decønomi, som Alle og Enhver fornøftigtvis bør anvende. Den høitærede Minister ansøgte endelig, at et saadant Forslag om Nedsættelse af en heel Klasse Embedsmænd i deres Gager burde komme frem fra det Udvalg, som var nedfat angaaende Lønningslovene. Jeg maa dertil bemærke, at naar man udtrykkelig har henviist dette Forslag til et særligt Udvalg, saa maa det nærmest være det Udvalgs Forslag, man skal tage Hensyn til, og det er netop det Udvalgs Forslag, der blev nedfat ifjor, som vi Ord til andet have tilladt os at fremsætte, hvorved jeg endvidere skal bemærke, at naar vi ifjor som Udvalg stillede disse Forslag, var det efter Overveielse af samtlige de andre Love, som vare komne frem i Thinget og efter derom at have samtalt med andre Medlemmer, og netop fordi vi ansaae det for rigtigst, for at faae et fælles Princip ind i alle Lønningslovene. Naar vi nu vilde lægge denne Lov tilside og sige, at det vilde være rigtigst, at den blev behandlet af det store Lønningsudvalg, saa troer jeg, at det vilde gaae med den paa samme Maade som med den anden Lønningslov for Embedsmænd under Cultusministeriet, som vi behandlede forleden, og som blev henviist til Udvalg, og dersom vi nu vilde slaae nærværende Lønningslov foreløbig ihjel ved atter at begrave den i Udvalg, er jeg bange for, at slet ingen Lønningslov kommer ud. — Overfor det ærede Medlem for Høstebro (Madsen), der vilde slaae flere Embeder sammen, navnlig hvor der var mange smaa Embeder i et Amt, skal jeg bemærke, at hvor Meget der end kan tale derfor, er det dog en given Ting, at Embedernes Antal staaer i uadskillelig Forbindelse med Befolkningens Forøgelse i Amtene. Man har ikke nogetsteds